

378

Един прозорец тихо се отвори и някакъв радостен шепот го достигна.

- Честито... Ела... Мома е.

Мома... Лекото разочарование се стопи пред бурната радост.

С няколко скока князът се спусна към къщи, втурна се в стаята. От ложето си Ана кротко се усмихваше...

- Хубава е като тебе... Лелю, дай му ^я да я види...

Иоан трепетно се наклони над жена си и я целуна по челото. Донесоха малката му дъщеря. Той я пое страховито, с неумели пръсти, сякаш се боеше да не я строши, да не ѝ стори нещо зло?

Всички го гледаха засмяни. Ана протегна ръце, пое детето и го притисна до гърдите си с безумна обич.

- Нека го кръстим Мария, на царската дъщеря - каза тихо тя.

- И Ана - на тебе... - каза князът - Ана Мария...

Вече се разсъмваше.

Иоан целуна отново младата жена, която изглеждаше много уморена и имаше нужда от почивка, поглади, изпълнен с нежност, тъмокосата глава на детето, сбогува се с майката и лелята и с твърди стъпки се отправи към Царевецката крепост.

Беше решил да чака събуждането на царя и веднага да му каже всичко. И без това вече тайната мъчно можеше да се укрие. По-добре той да я каже сам, отколкото царят да се научи от чужди злоезични уста.

Острият дъх на ведрата зора лъхна в ноздрите му, разхлади пламналото му чело, изпълни гърдите му с бодрост. Той свали гуглата си и свежия вятрецо ^е духна в косите му.